

Gültekin Emre

KÜÇÜK TAŞLAR İKLİMİ

Yalınlık yakışacaksa bir kitaba *Küçük Taşlar İklimi*'nden başkası aklıma gelmiyor. Özlü dizelerin abartısız, inci gibi göz alıcılığı Halim Yazıcı şiirinin yüreğini oluşturuyor son şiirlerini topladığı bu kitapta. Kısa ama kendi içinde uyumlu, içe işleyen bir anlatımı yeğledi bugüne dek, yeğliyor Halim Yazıcı şiirlerinde. Dünyayı, çevresini ve kendini iyi tanıyan bir şairin iddiasız, süssüz, özenli ve incelikli dizeleri beni hep oradan oraya savurmuştur yeni şiirlerinin yer aldığı *Küçük Taşlar İklimi*'nde de olduğu gibi. Kitabın adındaki “küçük taşlar” aklıma çakıl taşlarını getirdi bir bütünün parçaları olarak. Kayalar, dağlar, sertlik, keskinlik... yoktur onun şiirinde. Dağlar varsa da “kâküllerini kesmeliyim dağların” der. Ya da “dağların yüzü kadar eski”dir “şarkısı ölü çocukların”. Dağ ağırlıklı bir metafor değil ama coğrafyanın fiziki ve sosyal bir gerçekliği olarak yer alır onun dizelerinde. Küçükten başlayıp giderek büyüyen, saran bir yapı vardır onun şiirinde. Çocuksu bir yapı, kurgu, anlatım kim zaman gülümsetir okuru, daha çok da düşündürür bu kadar yalın bir şiirin dünyasındaki derinliğin enginliği. “yanardağı” ve “gözyaşı” arasında sürdürdüğü şair ömründe “çok ölü ver”miştir eli, yüreği sevdiğinde kala kala. Onun “ömrü” ve “şiiri” “tekdüze” değildir, olmadı da hiç. Şiirdeki sözcük ekonomisine titizlikle uyan bir şairdir Halim Yazıcı. Ne fazla bir sözcük, ne de upuzun anlaşılmaz bir dize bulunmaz. Kısa, etkileyici dizelerle çıkar karşımıza yüreğinde ne varsa bizimle paylaşa paylaşa. Şu iki dize onun şiir dünyasını gözler önüne sermeye yetiyor: “anne basit şiirler yazmalıyım / basit dizeler emzirmeli ömrüm”. İşte bu kadar! Sonraki şu iki dize de onun şiir anlayışının ve hayata bakışının özünü oluşturuyor: “kanım basitçe çekilmeli kalbimden / kimse duymamalı

gümbürtüsünü ölümün”. Elinde bir “cimbız” dizeleri ayıklar durmadan. Yani şiirindeki fazlalıkları atar sürekli. Şiirinin “çatısını kılcal damarlar”dan “itinayla” örer bıkip usanmadan. Bu kısa dizelerin müzikle ilişkisi, “kumral bir plaktan” yayılan “eflatun notanın gözyaşları” hemen göze çarpıyor: O, bir yandan eski, taş plakları dinler, öte yandan da “yeni düşler kurmalıyım / yağmurlardan önce” diye düşünür. Düşünü görmeyi şöyle sürdürür: “bir şiiri uğruna muskalar / ninniler masallar yazmalıyım”. Şiirlerinin ninni ve masalsı havası da yadsınamaz bir gerek. “su gibi” içine akan bir yalnızlığın elidir bize duyumsattığı masal ve ninnilerden süzülüp gelen. Dilinin kalbine ortaktır “plakların aşkı”. “aşk vatani”dir onun yüreğinden fişkırın.”kalmasa da / ince kısa bir hece / sudan bir sebepten / geriye ömrün”den. Çocukluğuyla kesişir çoğu zaman yolu ve geçmişi “sardunya sokağının / alnındaki kıvrımdan” geçip giderken.”kiraz çekirdeğinden” çocukluğumuz çok gerilerde kaldı. “koparıp gidi”yoruz “atlarımız”zı, çıkmaz sokaklara, “yıldırım kokusu / aşklarım”ıza. Onun gençliği de ne çok “kırılma noktası” yaşadığımız Türkiye’nin kaosu yıllarına denk geliyor benim gibi. Onun için şu dizenin anlamını kolayca kavriyorum: “en güzel ölülerdik / en güzel bahçesinde kitapların”. “yeniden yaşa / deseler bana” (bana da) “yine aynı / cehennemi yaşarım”. Geçmişimizden nereye kaçabiliriz ki? Yaşadıklarımız hep bizimle değil mi? O da zaman zaman alıp başını bir yerlere gitmek istiyor, bunu da sezdiriyor dizelerinde. “gitsem sardunyalara / günaydın öpücüğü versem / bir balığa // şiirime sus işareti / versem de / alıp gitsem aklımı”. “masal olup” gitmek geçiyor benim de aklımdan ama nereye gidebilirim ki uyandırmadan “şiirin / içindeki kuşu”? “gül ikindilerinin” olduğu yerde doğuyor Halim Yazıcı’nın şiiri “ucunda uçurumlar”ın. Hayatın “nehirden ten”i “su çiçeğinin” gölgesinden beslenir. Onun için de “kimsenin aklına / getirmedeği // dizeleri getirdi / aklına akasyalardan”.

Yarım gibi duran dizeler tamamlanmamış duygusu verse de hiç de öyle değil, bitmiş ve okuruyla buluşmaya hazır başı dimdik bir biçimden oluşuyor onun şiiri: “nasıl çıksa / kanından şiirimin // birer birer ayıklasam / sesini dizelerimin” diyor ya, işte bu dizeler onun ustalığını, titizliğini gösteriyor bize. Şu dizeyi ben nasıl unuturum kolay kolay? “ellerini seyretmeye / yağmurlara gittim”. Şu iki dize de yaktı kavurdu beni: “bu sabah tenin / zeytin ağacı”.

Halim Yazıcı'nın şiiri yumuşak, sıcak, içten; şiirindeki ses de öyle ve etkileyici; çocuksu, her sözcükten bal devşiren... “alev kanatlı rüzgâr”dır onun esip gürlenmeden yazdığı şiir. Şiiri gibi yaşayanlardan olduğuna şu iki dize de tanıklık ediyor: “işte öyle tek cümle / halinde yaşıyorum”. Şu iki dize de bu etkileyici konumu pekiştiriyor iyice: “sonsuz dek / kendi hâlimde”. Elbette “şiir bulutudur” onun kanı, başka ne olabilirdi ki? Ya da “kokusu / çakıldaşının” Dış gözlemlerin de büyük yeri var onun şiirinde renklerle, çiçeklerle... kendine özgün bir yol bulan: “unutma söğütlerin / memelerinde büyür dünya // açık denizlerin / derin türkülerinde”. Sokaklarda büyüyen bir ömürdür onunki: “sokakta sen büyürsün / sen ne güzel ömrümsün”. İmgelerinin farklılığına bir örnek şu iki dize: “saçlarında büyüteceksin / çiğ tanesini”.

Küçük Taşlar İklimi, kendi içinde köpürerek gürül gürül akan Halim Yazıcı'nın unutulmaz şiir panoraması. Birbirini bütünleyen etkileyici kısa, ikilikler. Bu tür şiirler kolay yazılırmış gibi gözükür ama herkesin harcı değildir. Şiirin yalınlığının, kendi içindeki imge coşkusunun üstesinden her şairim diyen gelemmez. Ustalaşmak gerekir. Halim Yazıcı, yedi şiir kitabının, seçme şiirlerinin ortaya koyduğu şiir ömründe nasıl bir usta şair olduğunu iyice kanıtlıyor *Küçük Taşlar İklimi*'yle.

Küçük Taşlar İklimi, Halim Yazıcı, Kanguru Yayınları, Ocak 2011, 80 sayfa.

